

Åsa Hallengård

Antikkitalo
toipuille
sydämille

Åsa Hallengård

Antiikkitalo toipuville sydämille

SAGA Egmont

Antiikkitalo toipuville sydämille

Translated by Katariina Kallio

Original title: *Antikgård för spirande hjärtan*

Original language: Swedish

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2020, 2023 Åsa Hallengård and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727047324

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. luku

Kelpaisiko sormus?

KRISTINA

Kristina ja Per-Olof kääntyivät kapealle tielle, jonka ajourat olivat niin etäällä toisistaan, että Kristina olisi jo pelännyt heidän juuttuvan tien keskikohoumaan, jollei alla olisi ollut Per-Olofin vanha, turvallisen tuntuinen avolava-auto ja jos heidän springerspanielinsa Loffa ei olisi istunut hänen sylissään. Oikeastaan koirakin oli Per-Olofin. Kristina oli antanut Loffan pentuna miehelle lahjaksi sen jälkeen, kun tämän edellinen koira, Charlie, oli jäänyt auton alle. Loffa ei enää ollut pentu ollenkaan, sillä vuoden ikään ehtineenä se oli jo Per-Olofin kanssa oppinut sekä olemaan metsällä että käyttäytymään mallikkaasti.

Kristina silitti koiran päätä ja katsoi ikkunasta tammikuista maisemaa: tien molemmilla puolilla pellot levittäytyivät iltapäivän valossa mustina ja muokkaamattomina.

Edessäpäin näkyvä vanha, huonokuntoinen autiotila oli jokseenkin järkyttävä näky. Kristinan oli pakko vetää henkeä. Viime kerrasta oli niin kauan, että hän oli jo unohtanut, miltä paikka näytti, tai ehkä hän oli pikemminkin tukahduttanut muiston. Per-Olofin ja muiden antiikkikurssilaisten villit suunnitelmat olivat nyt houkutelleet hänet tänne.

Mieleen iski epäily: tämä paikkako tosiaan aiottaisiin remontoida? Eipä se kai nuoremmille tekisi tiukkaakaan, mutta riittäisivätkö Per-Olofin voimat? Entä hänen omat voimansa? He olivat molemmat kuitenkin jo yli seitsemänkymmenen, Per-Olof jopa reilusti.

Hän katsoi Per-Olofia ja mies taputti hänen reittään.

”Kuule kulta, kyllä tästä vielä hyvä tulee”, Per-Olof sanoi rummutellen rattia toisella kädellään. Hän näytti tyytyväiseltä ja luottavaiselta. Mutta muutakin oli ilmassa: suunseudulla karehtiva kireä juonne paljasti, että Per-Olof salasi jotain. Varmaan jotain ihan harmitonta, sillä silmissä oli tuttu lämmin katse ja hän nojasi rennosti istuimensa selkänojaa vasten.

Kristina ravisti turhan tuntuisen huolen pois ja katsoi tarkemmin autiotaloa. Hänen edessään näkyvä talon pääty oli huonossa jamassa: punainen maali oli kulunut niin, että talo näytti ennemminkin harmaalta. Eteläseinusta, siihen hän panisi penkin, jolla voisi istua varhain keväällä iltapäiväkahvia juomassa. Puisen ulkovuorauksen alla olisi varmaankin puinen ristikkorakenne, kuten vanhoissa skoonelaisissa taloissa usein oli. Monenlaiset ajatukset olivat risteilleet hänen mielessään Landskronasta lähdettäessä. Auringon lämmittämä ulkoseinä tuntui hyvältä kämmentä vasten. Ajatellessaan puutarhan perustamista ja omaa maalaustyötään hän tunsii olonsa jo hiukan varmemmaksi.

Kun auto oli rymistellyt mukulakivin katetulle etupihalle, Kristina astui ulos ja Loffa hyppäsi hänen perässään. Koira alkoi heti nuuskia innoissaan keskellä korkeaksi kasvanutta, ruskeaa rikkaruohopöheikköä, joka taisteli kivien kanssa pihan herruudesta.

Kristina tuskin uskalsi vilkaista talon takana olevaa puutarhaa. Oli vaikea päätellä, oliko alkuperäisiä istutuksia vielä jäljellä vai joko luonto oli vienyt voiton. Hän katsoi taakseen pihaan johtavalle tielle, jota pitkin he juuri olivat tulleet. Yhdistetyn talli- ja vajarakennuksen päädyssä oleva vanha ulkokuusi taisi olla koko torpan parhaiten säilynyt rakennus. Sinänsä sääli, että vähiten tärkeä oli parhaassa kunnossa. Seinällä oli takuulla kuva edellisestä kuninkaasta, kuten vanhoissa huusseissa usein.

Suoraan edessä näkyi tiheä metsikkö, ja Kristinan alaselkää vihlaisti ja hän vavahti. Oli pakko koettaa irrottautua kurjasta olost, jonka vanha muisto toi mukanaan. Tässä hän oli seissyt muutama vuosi sitten piilossa ja odottanut, että Klaran entinen poikaystävä Tobbe tulisi paikalle. Sitä iltaa ja sen tapahtumia ei nyt tehnyt mieli muistella, sillä tästä paikasta tehtäisiin koko porukan voimin upea: rapistuneet rakennukset korjattaisiin ja vanhat kamaluudet pyyhittäisiin historiaan.

Kristina päätti ajatella muita asioita. Paikka oli tosi kaunis: maisema oli avara ja kumpuileva. Springerspanielin innokkaasta hyörinästä päätellen lähistöllä oli myös runsaasti riistaa. Per-Olof oli ilmeisesti samoissa aatoksissa:

”Onko täällä sellaista kuin muistat?” hän kysyi silmät auringosta sirrillään.

”Pahempaa. Uskotko tosiaan, että tästä selviydytään? Emmekö ole jo liian vanhoja?” Huoli hiipi mieleen. Kun

seitsemänkymmen-vuotispäivästä on ehtinyt vierähtää jo pari vuotta, elämää ei osaa suunnitella viittä vuotta pidemmälle. Kaikki voisi päättyä milloin vain, se oli karu totuus. Ei Kristina sitä alinomaa ajatellut, mutta ison mittaluokan elämänmuutos nosti nämäkin mietteet mieleen.

”No mutta kuule”, Per-Olof sanoi ja potkaisi julkisivusta töröttävää irtonaista lautaa, ”apuahan me kyllä saamme ja rahaakin on jopa yli tarpeen.”

”Mitä jos emme ehdi saada kaikkea valmiiksi? Jos emme ehdi nauttia aikaansaannoksistamme, ennen kuin...?”

Per-Olof painoi peukalonsa Kristinan huulille.

”Kristina kulta, et saa ajatella noin. Ei se johda mihinkään. Nyt mennään tuonne metsään päin.” Hän nyökkäsi kohti aurinkoista kohtaa, josta näkyi peltojen yli Amundtorpiin. Tällaisena kirkkaana tammikuun päivänä näkyisi varmaan jopa sillalle ja Kööpenhaminaan saakka. Kristina yllättyi jälleen kerran siitä, kuinka pieni matka Skoonesta oli Tanskaan. Kahden valtakunnan välissä oli vain kapea salmi. Kuinka helposti se unohtuikaan.

Per-Olof antoi Kristinalle viltin ja koiran talutushihnan, laski käsivartensa hänen hartialleen ja kantoi toisella kädellä eväskoria.

He taittelivat yhdessä paksun viltin jäisen maan päälle. Kristina istuutui. Loffa kiipesi hänen polvelleen ja hän käänsi kasvonsa aurinkoon päin. Hän jättäisi nyt elämän rajallisuuden ja vanhojen syntien pohtimisen sikseen ja olisi kiitollinen kaikesta, mitä hänellä oli. Hän oli lähiaikoina saanut niin paljon, ennen kaikkea rakkauden, jonka Per-Olof oli tuonut hänen elämänsä. Toki hänellä oli ollut Per-Olofia kohtaan tunteita jo melkein neljän vuoden ajan aina siitä lähtien, kun he olivat

antiikkikurssin aikana ystävystyneet. Hän oli kuitenkin itse ollut niin karrella, ettei ollut uskaltanut ottaa ratkaisevaa askelta. Eipä vastikään leskeksi jäänyt Per-Olofkaan ollut vielä silloin ollut valmis uuteen.

Per-Olof istahti hiukan vaivalloisesti hänen viereensä ja alkoi kaivaa koria. Sieltä ilmestyi kahvia ja toscakakku, mikä hymyilytti Kristinaa: aina tuota kakkua! Toscakakku ja jalkapalloseura BBK liittyivät ikuisesti tähän mieheen, jota hän rakasti.

”Tiedän, että tästä tulee hyvä”, Per-Olof sanoi kahviaan puhallellen. ”Talliin rakennetaan tila Peterin ravintolalle. Sekä sinä että Karl saatte ateljeenne. Valokuvaaja saa työhuoneen. Peterin tukholmalaissisko Petra saa tilan kangaspuille ja Martin ja Maria studion.”

Kristina katseli sivusilmällä Per-Olofia. Iloisista sanoista huolimatta jännittynyt uurre näkyi yhä suupielessä. Kristina kohotti kulmakarvaansa ja mietti, kummitteliko Per-Olofin mielessä vielä yö, jona he olivat houkutelleet Tobben tänne ja antaneet tälle kunnon opetuksen sen vuoksi, mitä tämä oli Klaralle ja Esterille tehnyt. Ääneen Kristina sanoi:

”On tosi mukavaa, että Martinilla ja Marialla menee niin hyvin. Kuka olisi uskonut, että he perustaisivat sisustusliikkeen ja saisivat asiakkaita melkein koko Tanskan mitalta? Ja kaikki alkoi pienestä kahvilasta Borstahusenissa.” Kristina hymyili muistellessaan aikoja, jolloin Martin ja Maria olivat aloitelleet toimintaa vanhassa satamavarastossa. Martin oli juuri menettänyt työnsä, ja Maria oli ollut sairauslomalla uupumuksen ja masennuksen vuoksi.

”Menestys on paljolti Karlin ansiota. Hän auttoi heitä perustamaan liikkeen ja toi sinne myös ensimmäiset asiakkaat. En yhtään kyllä käsitä, miten he ehdivät hoitaa sitä kahvilaa.”

”Lapset auttavat paljon, ja keväisin ja syksyisin kahvila on auki vain viikonloppuisin – varsinainen liiketoiminta keskittyy kesään, eikä silloin juuri kukaan tee sisustustoimeksiantoja.” Kristina hymyili.

Se, että Marian loppuunpalaminen oli johtanut pariskunnan uusille urille, oli uskomatonta ja hienoa. Maria oli kyllä alun perin suunnitellut palaavansa takaisin opettajaksi, ja hän oli jopa vaihtanut työpaikkaa ja onnistunut vähentämään työtuntejaan, mutta jo melko pian sairauslomalta palattuaan hän oli huomannut, että hänen täysipäiväistä panostaan tarvittiin yhteisessä yrityksessä. Oli siis pakko päättää pian, kumman valitsisi, tutun opettajan urapolun, joka oli sairastuttanut hänet mutta tarjosi varman elannon, vai täysin uuden uran, jonka menestyksellisyydestä ei olisi takuita. Maria oli valinnut jälkimmäisen, eikä hänellä näin jälkeensä ajatellen ollut syytä katua päätöstään.

Kristina ymmärsi erittäin hyvin, että Martin ja Maria tarvitsivat kunnollisen tilan, jossa voisivat ottaa asiakkaita vastaan nyt, kun yritys alkoi saada nimeä. Kahvila ei enää soveltunut asiakastapaamisiin. Toisaalta asiakkaat kuitenkin arvostivat henkilökohtaista tapaamista kahvin äärellä. Samalla, kun Martin ja Maria esittelivät valmista sisustussuunnitelmaa, asiakkaat voivat valita kotiinsa sopivia esineitä esillä olevasta tarjonnasta. Olisi mainio ratkaisu voida kutsua asiakkaat maalle tapaamista varten ja pitää sitten päätöstilaisuus Borstahusenin kahvilassa. Syntyisi henkilökohtainen ja spontaani tunnelma, ja

samalla myös maalla sijaitsevaa suunnittelustudiota voisi esitellä asiakkaille.

”Kyllä elämässä on käänteitä! Karl tuntuu viihtyvän Kööpenhaminassa kuin kala vedessä, ja ilmeisesti avioliitto Peterin kanssa on vihdoinkin tasapainossa”, Per-Olof sanoi ja rykäisi.

”Nyt enää meidän Klaramme on yksikseen. Toivottavasti hän jonain päivänä uskaltautuu taas tutustumaan johonkuhun. Häinkin ansaitsisi tällaisen rakkauden kuin meillä on”, Kristina sanoi ja katsoi Per-Olofia, joka painoi pehmeän, kahvinmakuisen suikon hänen huulilleen.

Että vielä tässä iässä löytyi mies, joka sai hänen polvensa notkumaan! Kristina silitti Per-Olofin poskea. Tämä tuntui niin hyvältä. Heillä oli toisensa, ja rakkauden voimalla he rakentaisivat tästä tilasta loistavan taiteilijayhteisön. Keskellä tyyntä tammikuista iltapäivää pyrähtänyt tuulenpuuska pyyhkäisi sen yhden ikävän yön pahat muistot mennessään. Ilmassa oli kuitenkin jotain aivan kuin maailma olisi pidättänyt hengitystään ja odottanut.

”Voi rakasta Klaraa ja pikku Esteriä. Muistan, miten yksinäisiä he olivat silloin, kun tapasimme antiikkikurssilla. Klara on kasvanut ja saanut itsevarmuutta, kyllä hän vielä jonain kauniina päivänä löytää jonkun. Ainakin hän tuntuu päässeensä irti siitä Esterin lurjusmaisesta isästä.”

”Älä luulekaan”, Kristina sanoi. ”Kyllä se mies vielä jostain sukeltaa esiin yhtä inhottavana kuin aina.” Hyh, ajatuskin Tobbesta sai Kristinan värähtämään inhosta.

”Olemme silloin Klaran tukena, mutta viis siitä nyt. Haluan puhua kanssasi yhdestä asiasta, ennen kuin Karl tulee.” Per-Olof käänsi katseensa Loffaan, pelloille, eväskoriin. Hän kaivoi

hermostuneena jotain taskustaan. Kristina odotti. Kaikki pysähtyi ja hiljeni, jopa ruoho, joka oli huojunut, pysähtyi odottamaan kuin käskyn saaneena.

”Tiedät, miten kiitollinen olen siitä, että saan jakaa elämäni kanssasi. Joka aamu, kun olen saanut aamiaistarjottimen valmiiksi, nipistän käsivarttani. Tuntuu uskomattomalta, että suostuit muuttamaan tänne kanssani, kun olet sentään asunut kaupungissa koko elämäsi”, Per-Olof sanoi silmät kyynelissä.

”Onhan meillä kuitenkin yhä se asunto, ja siitä voi välillä olla iloa, jos tarvitsemme toisistamme vähän lomaa”, Kristina sanoi ja hymyili hiukan väkinäisesti. Mitä mies aikoi?

”Minä en tarvitse sinusta lomaa. En saa hetken rauhaa, jos et ole lähelläni. Haluan elää kanssasi kaikki elämäni päivät ja olen pahuksen onnellinen, että voimme täällä aloittaa uuden elämän yhdessä. Siksi haluan kysyä sinulta yhtä asiaa, Kristina.” Per-Olof penkoi taskustaan pienen rasian ja avasi sen. ”Haluaisitko suoda minulle sen kunnian, että kulkisit kanssani ja tulisit vaimokseni?” Jännittynyt juonne katosi ja Per-Olofin katse oli avoin ja odottava. Kristina näki siinä saman pohjattoman rakkauden, jota itsekin tunsu. Ja helpotuksen.

Mitä nyt piti sanoa? Hän ei missään tapauksessa halunnut naimisiin, sen hän oli kauan sitten itselleen pyhästi vannonut eikä halunnut enää koskaan joutua avioliiton vankilaan, olipa kosijana kuka vain.

Oli vaikea hengittää. Tuntui kuin jokin naru kiristyisi kaulan ympärillä. Kristina keskittyi hengittämään nenän kautta vatsaan saakka ja puhaltamaan ilmaa ulos. Parin hengityksen jälkeen kuristava tunne alkoi hellittää.

”Rakas Per-Olof”, hän sanoi ja otti miehen kasvot käsiensä väliin. ”En enää koskaan aio mennä naimisiin, mutta haluan elää

kanssasi niin kauan kuin hengitän täällä maan päällä.” Hän katsoi Per-Olofia silmiin ja toivoi sanojensa menevän perille, mutta miehen katseessa välähti pettymys.

”Mutta kun”, Per-Olof aloitti, mutta ei ehtinyt pidemmälle, kun Karlin Cayenne jo kääntyi pihaan. He olivat niin keskittyneet keskusteluunsa, etteivät olleet huomanneet hänen tuloaan.

2. luku

Remonttisuunnitelmia

KARL

”Äiti.” Karl halasi äitiään yhtä lujasti kuin aina. Äidin suu oli tiukasti kiinni ja silmät levottomat ja huolestuneet. Oliko niissä kyyneleitä?

Hänen halatessaan Per-Olofia vanha mies tuntui katsovan jonnekin ohi. Myöskään Kristinaa hän ei katsellut yhtä rakastavasti kuin tavallisesti, eivätkä nämä kaksi koskettaneet toisiaan vaan pysyttelivät erillään, mikä sekin oli outoa. Karlin mieltä lämmitti aina, kun äiti näytti onnelliselta. Yleensä äiti hehkui sekä sisäisesti että ulkoisesti, mutta nyt hän näytti jähmettyneeltä. Kristinan ja Per-Olofin välit eivät ilmeisesti olleet aivan kunnossa. Toivottavasti suhde ei ollut karilla, sillä kumpikin tarvitsi toistaan. Per-Olof teki äidin onnelliseksi, hän oli hyvä mies. Se, että ihminen vielä seitsemänkymmenenkolmen iässä löytää rakkauden, oli

harvinainen lahja, etenkin, kun tiesi, millaisen tyrannian alla äiti oli joutunut vuosikaudet elämään Paulin, Karlin isän vuoksi.

”Otatko kahvia?” Per-Olof kysyi ja ojensi Karlille kuppia.

”Vain siinä tapauksessa, että tarjolla on sitä sinun toscakakkuasi.” Karl hymyili, mutta Per-Olofin leuka oli tiukkaan puristettu. Se ei koskaan ennen ollut näyttänyt tuollaiselta. Karl tunsu kyllä itsensä: hän oli aivan liian utelias ollakseen kaivamatta totuutta esiin jossain vaiheessa.

Per-Olof nosti kakkukuvun kantta ja tarjosi.

”Otitko piirustukset mukaan?” hän kysyi suljettuaan kuvun.

”Totta kai.” Karl otti olallaan riippuneen putken, avasi kannen ja pujotteli piirustukset esiin. Per-Olof ja Kristina tulivat hänen viereensä.

”Katsotaanpa”, Karl sanoi. ”Aloitetaan itse talosta. Tarkoitus on säilyttää toiveittenne mukaisesti niin paljon vanhaa kuin mahdollista. Siksi olen jättänyt pääoven vanhalle paikalleen pitkälle sivulle, mutta siivessä oleva huone on nyt jaettu keskeltä. Näette sen osan tässä...”

”...ja sinne tulee näköjään pesutupa ja kylpyhuone. Tosi hyvä paikka niille, sillä noin tuolta pääsee helposti ulos ripustamaan pyykit”, Kristina sanoi ja nyökkäsi hyväksyvästi.

”Aivan. Ja tuolle toiselle puolelle”, Karl osoitti piirrosta, ”tulee makuuhuone. Talon keskellä oleva seinä on kantava, joten se kannattanee säilyttää. Jos se purettaisiin, kohta pitäisi kuitenkin tukea, mikä tuntuu turhalta vaivalta.”

”Olen samaa mieltä”, Per-Olof sanoi. ”Keittiön olet säilyttänyt sisäänkäynnin vieressä puuhelloineen kaikkineen.”

”Toiselle puolelle piirsin olohuoneen. Kun sieltä kaadetaan yksi seinä, saadaan riittävän iso ja mukava seurustelutila, josta pääsee vanhalle verannalle.” Karl katsoi kumpaakin vuorotellen

varmistaakseen, että molemmat olivat kartalla. Per-Olofin kireä suu oli sulanut vanhaksi tutuksi myhäilyksi. Kristinan nykivät liikkeet olivat rauhoittuneet, ja Karl päätteli, että pariskunta oli rentoutunut edes hiukan, kun oli saanut uutta ajateltavaa.

”Ja tähän olet pannut ison makuuhuoneen, jonka kyljessä on oma kylpyhuone”, Kristina sanoi ja osoitti piirustuksen pohjoispäätä.

”Kyllä vain. Se on talon viileimmässä osassa, ja ajattelin, että se sopisi teille”, Karl sanoi. Per-Olof myhäili leukaansa hieraisten. Hän näytti nolostuneelta, ja Kristinakin liikehti levottomasti posket punehtuneina.

”Entä ullakko?” Kristina kysyi.

”Sinne piirsin pari huonetta, joita voisi käyttää vaikka lisämakuuhuoneina. Tila on kapea, mutta jos se avataan kurkihirteen asti, tulee lisää avaruutta. Katsotaanko seuraavaksi tallia ja lisärakennusta? Olen miettinyt muutamaa tosi hyvää ratkaisua kaikille toiminnoille.” Karl lähti kohti mukulakivipihaa. Per-Olof pakkasi nopeasti kahvitarpeet koriin ennen kuin kiirehti perään.

”Käyn lenkillä Loffan kanssa, jutelkaa te sillä välin”, Kristina sanoi ja lähti ripeästi pois.

Per-Olof katsoi hänen jälkeensä ennen kuin pani korin ja viltin autoonsa.

Karl ja Per-Olof lähtivät rinnakkain kohti ulkorakennuksia. Karl odotti kärsivällisesti. Ensin oli juteltava rakennusasiat valmiiksi, jotta päästäisiin siihen, mikä oli pielessä.

”Haluan, että säilytetään niin paljon vanhaa kuin mahdollista. Tiedän, että ulkorakennuksista ja talosta puuttuu monta ikkunaa, mutta näillä main asuu paljon maanviljelijöitä, joiden varastoista löytyy runsaasti vanhaa roinaa”, Per-Olof sanoi.

”Lisäksi on olemassa monia hyviä rakennustarvikeliikkeitä, joista voimme etsiä sopivia korvausosia”, Karl sanoi.

He olivat avanneet vanhan huussin viereisen oven ja olivat jo astumassa Per-Olofin uudeksi kanalaksi suunniteltuun tilaan, kun Karl osoitti oikealle.

”Teille pitää rakentaa myös autotalli, ja pysäköintialue tulee kanalaan vastapäätä. Emme halunneet, että vierailijat ajaisivat pihamaalle, sillä se pilaisi idyllin. Alueen ympärille tulee kiviaita. Ajotielle on tietysti tehtävä jotain, sitä pitää leventää ja tasoittaa.” Karl piti tauon tarkastellakseen Per-Olofia, joka katseli siihen suuntaan, mihin Kristina ja Loffa olivat äsken häipyneet.

”Kuunteletko sinä?”

”Anteeksi, ajatukset karkasivat”, Per-Olof pahoitteli.

Karl otti häntä hartiaista kiinni, ja Per-Olof suorastaan vaipui hänen käsivarttaan vasten ja jäi siihen kuin kosketusta kaivaten.

”Tiedät, miten hyvältä minusta tuntuu, kun olet tullut äidin elämään. Hän sanoo usein, että on saanut uuden mahdollisuuden kanssasi. Hän ei kuulemma edes ollut tiennyt, millaista rakkaus on, ennen kuin tapasi sinut.”

Karl odotti jännittyneenä Per-Olofin reaktiota. Mies vaipui yhä enemmän kasaan.

”En olisi siitä niinkään varma. Kosin juuri ennen kuin tulit, mutta piru kun tuo on niin vaikea naiseksi. Hän kieltäytyi.”

Karl vihelsi. ”Annetaanko kuule näiden piirustusten nyt olla. Kuuntele, kun sanon: ei tässä nyt ole kyse sinusta vaan hänen omista demoneistaan. Kyllä hän haluaa olla sinun kanssasi, siitä voit olla varma, mutta naimisiin hän ei takuulla enää ikinä mene.”

”Mutta kun avioliitto on minulle pyhä asia, se on merkki siitä, että ollaan oikeasti yhdessä. Tiedän, että olen saakelin

vanhanaikainen, mutta haluaisin tehdä hänestä kunniallisen naisen. En ole koskaan ennen kokenut tällaista tunnetta. Kristina tekee minusta paremman ihmisen, tarvitsen häntä.”

”Näkeehän sen jo kauas, että te olette luodut toisillenne, mutta sinun pitää hyväksyä se, että teillä on eri käsitys avioliitosta. Äiti ei ikinä suostu menemään naimisiin.”

Sydäntälämmittävän trilogian päätösosa eri-ikäisistä ystävyksistä
– ja tietenkin antiikista.

On kulunut neljä vuotta antiikkikurssista, jonka aikana kirjava joukko kurssilaisia löysi toisensa. Kurssilaisten elämä ei silti edelleenkään osoita rauhoittumisen merkkejä. Seitsemänkymppiset Kristina ja Per-Olof ryhtyvät kunnostamaan kunnianhimoisesti vanhaa autiotilaa. Per-Olof tuntuu kuitenkin salailevan jotain, joka tuntuu varjostavan ihanaa idylliä. Vai kuvitteleeko Kristina vain?

Marian ja Martinin elämä on saanut uuden käänteen heidän sisustusyriityksensä suosion myötä, ja pariskunnalla riittää ideoita. Peter ja Karl viettävät vakaata ja onnellista avioelämää, ja Peterin suureksi iloksi heistä tulee myös osa-aikaisia vanhempia. Taivaalle kasaantuu kuitenkin synkkiä pilviä, kun Peterin sisar löytää itselleen uuden kumppanin. Klara puolestaan saa ikävän yllätyksen, kun julma ex-mies Tobbe ilmestyy kuvioihin.

Antiikkitalo toipuville sydämille on Antiikkikurssi-trilogian kolmas ja viimeinen osa. Hyvän mielen sarjan aikaisemmat osat ovat Antiikkikurssi eksyneille sydämille ja Antiikkikahvila kolhiintuneille sydämille.

Åsa Hallengård on ruotsalainen kirjailija ja opettaja, jonka ensimmäinen romaani Antiikkikurssi eksyneille sydämille julkaistiin vuonna 2019.